משום סרך בתה. ליכא לפרושי דחקא בגדה לאסור משום סרך בתה שתהא סבורה שהוא קביעי ומתבטל בקביעי ותמצא ולישכח כרם אבל זבה לפיכ לא סבורה שהוא קביעי ליכא לאיסורא דאורייתא אלא חשבא בעלמא אמא תרלה אחר שתבטל ביום קביעי כדר"ש הא ליכא למימר דהא לחקון "רבא למטבל ביממא דתמיהלה בממחת משום אבולאי משמע הא לא אבולאי לאסור אע"ג דתומרא דרבי זירא היתה עהגת בימיו ומובלת בקמיני כדא"ל רב פפא לאביי ולרבא מכדי האידנא טולא ספק זבות שוינהו רבנן "ואביי ורבא בדור אחד היו הילכך אפי' בזמן הזה אסור למבול בין בה' בין בב' ביום ומיהו אומר ר"ם שאין קפידא רק כשמבוב לביתה שיהיה לילה ואע"ג שקצת בלילה מביתה דשוב לא יבוא לידי ספק וליכא למיחש אם תבטל היא ביום סמוך לחשיכה תבטל בתה בעוד היום גדול דמרגשת הבא בכך שתבטל סמוך לירא מפריני העיר לא מנגבים שיש לירא בשמעתין ורביע משום האיר לאבה בעיר שהיה לאנש לנגבים לאוף בע"ם בז' שלה ולבטל ביום שבת שהוא שמיני מבעוד יום משום נגבים ור"ח אוסר דתרי קולי לא אשכחן דשרי הש"ם הרחקת חפיפה מבטילה וסרך בתה: **אבל** אמרו חכמים אסור לעשות כן שלא תבוא לידי ספק. ל"ל אסור לעשות כן לבטל דלא אתשמש מהו שלא תבוא לידי ספק הא כבר בתה בשבת תשמש שמא תרלה והוה ליה למימר שלא תבא לידי ודלא ועוד היכי שרו (ג) רבנן לשמש הא ודלא אמרי' לקמן במתני' (דף עב.) שרי זה תרבות רעה נבי שומרת יום כנגד יום שבבלה בעלי לרלייתה וקאמר מגעה ובעילתה הלויה וכן משמע בשמעתין מדפריך ובעבליהו ביממא דז' ומשני משום דר"ש אלמא. מבבלה קאמר ר"ש דאסור ומיהו זה יש לדחות דלעולם קאי אתשמש אבל מבילה שריא לר"ש אלא אמ"כ החמירו לאסור בה המבילה גזרה שמא תשמש אבל קשה דלעיל פ' המפלת (דף כח:) בשמעתין דטומה פריך בכ"ח תשמש ומשני ר"ש היא דאמר אבל אסור לעשות כן לא אתשמש קאי דהא ודלא ביממא מבלינן לה משום מבילה בזמנה מלוה וי"ל דה"פ ר"ש היא דאמר גבי ודלא זבה דאסור לעשות כן לבטל ביום שמא תבא לידי ספק לשמש שבעילתה תהא תליה הילכך בהך מומה אע"ג דליכא בה כמה ספקות דשמא לא היתה זבה כלל ואם היתה זבה אימר הרחיקה לידה ושמא לא תרלה אסורה לשמש לר' שמעון אבל מבילה תהא מותרת אפילו לר"ש דשרי לה לבטל משום מבילה בזמנה מטה: ך

שלש. לא מיהדקי: דבר תורה. הלכה למשה מסיני דאמר מר (פוסה דף ה:) שיעורין חלילין ומחילין הלכה למשה מסיני: רובו. רוב. זרע קשור אחת אחת: בזמנה. בטביעי. ובגדה דאוריתא קמיירי שלא ספרה ז' נקיים: בלילה. דכתיב בה (ויקרא טו) תהיה בנדתה תהא בנדתה כל ז': שלא בזמנה. בשמיני: משום סרך בתה. שטוהגת אחריה לבטל ביום ואפילו בזמנה ואחיה לידי כרת ולא ידעה דאמה בשמיני הוא דטבלה ביום: אבולאי. שוערי העיר ועובדי כוכבים הן. ל"א בימים של מערות היו בדרך בית הטבילה ואם תפול שם מתמכן: ספק זבות שוינהו. שאפילו בדה סופרת ז' נקיים דהממירו על עצמן כדר' דרא: ליטבלה ביממא דשבעה. ממה נפשך אם בדה היא הרי יום טבילתה יומר מז' לראייתה ואם זבה היא טובלת זבה ביום: אחר מעשה. כיון שספרה מקלת היום של ז' מטהר ע"י טבילה: לידי ספק. שמא תשמש בו ביום ותרלה מיד לאחר תשמיש ומגלה קומרת כל שלפניה וטבילתה פקולה: שבן אשה חופפת בע"ש וטובלת למוצ"ש. דהא איה יכולה לחוף בשבת ודין אפשר משאי אפשר: כולהו אמרי'. היכא דהגיע טבילתה במוצ"ש חופפת בע"ש ואם הגיע טבילתה במוצאי י"ט אחר השבת אז במוצאי כ' ימים טובים של ר"ה אחר השבת חופפת נמי מבע"ש דהא לא אפשר לחוף ביו"ט: שכן לא אמרי'. היכא דטובלת בגיל יום חול שיכולה לחוף היום אסורה לחוף מאתמול (ג) כדקאמרן משום טעמא דשבת אשה חופפת בע"ש וטובלת במוצאי שבת דהתם לא אפשר אבל מוצאי יום חול אפשר לחוף היום: אפילו שכן אמרינן. דאפילו טבלה מוצאי יום חול יכולה לחוף מאתמול: לבד מאשה חופפת באחד בשבת וטובלת בחמישי בשבת. דרחוק יומר מדאי ואפילו טעמא דשבת ליכא למימר דאפילו במוצאי שני ימים טובים של ר"ה שאחר השבת אסורה לחוף בע"ש ומטבע שאחוף בגיל עבילתה: והלכתא כרב חסדא. לאומרא דאמר שכן לא אמרינן דהיכא דטבלה מוצאי יום חול לא תחוף מאתמול ובמאי דאמר רב מקדא כולהו אמרינן דהיכא דטבלה במוצאי ב' ימים טובים [של ראש השנה] אחר השבת חופפת בע"ש לית הלכתא כוותיה אלא כדמתרץ רב יימר חייפא בגיליה וטבלה בגיליה. מרימר חומרי חומרי נקט מדרב מקדא ומדרב יימר: מהו שתחוף בלילה. בגיל עבילתה מי אמרינן מתוך שממהרת לטבילתה לא חייפא שפיר: דאיקוט. לשון קטטה ולא רלתה לטבול: מאי איתיתה השתא. מה לך למהר הלילה:

תמגי

תורה אור

מו א מיי' פ"ב מהל' מקואות הל' יז סמג עשין רמח טור ש"ע י"ד סי' קנח סעיף ה [וכ אלפס שבועות דלג.]

ע"ל רבא

מז ב ג ד מיי' שם פ"ח הלכה יב סמג שם טור ש"ע י"ד שם סעיף ח:

ע"ל ורבא ואביי דש"ל

מח ה מיי' פ"ד מהל' איסורי ביאה הל' ז סמג עשין רמח טור ש"ע י"ד סי' קנז סעיף ג:

מט ו ז ח ט מיי' שם הל' ח טור ש"ע שם סעיף ד [וכרב אלפס שם דלג.]

י מיי' פ"ח שם הל"י וס"ה מהל' מעשה מלאכת ומוסר ה"מ:

נ י מיי' פ"ב מהלכות מקואות הל' יז סמג עשה טור ש"ע י"ד סי' קנט סעיף ו:

[ע"ל לאביי ורבא כן נכון לפיות וכן הסתיק תו"ה משום וכריב"ם פ"ב דטבולות לי' אמר ליום ר"ם לבנה מכדי וכו' ולפי הכי' שלמינו דאמר לפרוויסו ע"ל אמר לבו ר"ם וכו')

תוספי הרא"ש

חשוד. וכמסק ויהיה לבית הערה. ובת"כ מיתניא אומא לכל מראה עיני הכהן פרם לבית הסתרים מכאן אמרו האיש כעורד לבית הסתרים פי' בית הע"ה ויתיבלבית השוד האשה כאורגת לבית הסתרים ובמעיקה תחת הדר: **רובו** ומקפיד עליו ורצון. פרש"י דרוצה בשעה אבל בנוסי אפילו מישום ואינו מקפיד ורצון. וקשה לשיטתו מהא דאמר בחגל מעוברת שבתגיירה בנה אין צריך מבילה. ותריך אי מדר' יצחק אומר דא"ל יצחק רובו כולי מי אמר ולא קאמר אימר דאמר ר' יצחק שעיר בשרו מי אמר. אלמא ר' יצחק אכל הגוף קאי. ומה נבי בגרים תנן שיעור בחציצתן במס' מקואות ומיתי לה בפרק אלו קשרים על הסרעת הרצון רשב"ג אומר עד כאיסר האיפלקי ובוכחים בשלהי דם חטאת אמרינן רבב

תוספי הרא"ש

משחשיכה אז ליכא לתיחש לסרך בתה: **אסור** לעשות כן שמא תבא לידי ספק. פי' אסורה לבטל שמא תשמש ותהיה בספק אבל אין לפרש דקאי אתשמש אבל המבילה שריא לר' שמעון אלא דאמוראי בתראי אסור גם מבילה גזירה שמא תשמש שאסור לר' שמעון והכי משמע בפרק המפלת נבי פיעה דפריך ביום כ"א תשמש ומשני משום דר' שמעון

הגהות הב"ח

(א) גמ' ע"ל רב אדא משום לאמר אוקמא נמי אוכלא בדבריהו: (ב) רש"י ד"ה שכן לא וכו' מלאמר כדקאמרת משום: (ג) תוס' ד"ה אבל וכו' סיני שם רבנן. ל"ב פי' רבנן דפליגי אר' שמעון ועל"ל פרק המפלת דף כט ע"ב בתוס' בד"ה ל"ש:

תוספי הרא"ש

משמע דאתשמש קאי דהא התם מובלת ביום כ"א משום מבילה בזמנה סצוה. וכן משמע נמי קצת בת"כ דקתני ר' שמעון אומר אחר מעשה תפחר כיון שמבלה מהרה לתתעסק בטהרות. אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן משמע דאלתתעסק בטהרות קאי. ואי אפשר לומר כן דא"כ גם המבילה אסור ר' שמעון דלא מיסתבר דפליגי רבנן עליה לתתיר תשמיש כיון שאם תראה נמצא בעל ובה למטרע. ושוד דתנן במתני' מבלה ביום שלאחריו ושמשה הרי זו תרבות רעה וסגנן ובעילתן תליין. ומסתמא תרבות רעה דקאמר אמר. ובגמרא נמי א"ר יהודה וכי לית אתם קרין תרבות רעה והלא לא נתכון זה אלא לבעל שומרת יום כנגד יום משמע דלכ"ע אסור ולא מיסתבר לחלק בין יום שביני לפי שכבר נסתלקו רמיה. ושוד דאחר מעשה תמרר דקאמר הייבו המבילה ועל המעשה שהזכיר אמר דאמור. לעשות כן. ושוד אי אתשמש קאי מאי קאמר שמא תבא לידי ספק כיון דשמשה כבר באת לידי ספק שמא תראה הי"ל למימר שמא תבא לידי דראי. ובמתניתא דהמפלת פריך יום כ"א תשמש דכתן דאיכא ספיקות מובא תראה מותרת אף לשמש. ומטני משמש

מוסף רש"י שלש אינן חוצצות. לפי שהמער קשה ולא מיהדק שפיר ופיילי ביה מיא (פוסה ו. וכעי"ז ערובין ד:). דבר תורה. הלכה למשה מסיני בתורה שבעל פה (ערובין סט וכעי"ז פוסה סט). רובו. רוב שעמו, שלם יש בו דבר המוקן כגון זס יבש ודיו ושיש יבש חפס יבש לו שקשור רובו אחת אחת (ערובין סט וכעי"ז פוסה סט). ומקפיד עליו. שמלטערר על ליכלך זה שבראתו (ערובין סט). ואינו מקפיד עליו. הוי ליה כבוטיה. הוסל ואין קופו ליטלו ובטיל לגביה ולא מיין (פוסה סט וכעי"ז ערובין סט). וגזרו על רובו שאינו מקפיד. הוסיל והוי רוב ודמי כמקלת לאוריתא (שם וסט). ועל מיעוטו המקפיד. הוסיל ודמי ליה בהקפדה, וגזרו לאו הלכה למשה מסיני הוא, אלא גזירה מדרבנן ורובו המקפיד כדמאי. ולגזור נמי על מיעוטו כו'. דלמו להדדי, דהאי מיעוטו והאי מיעוטו (ערובין שם, ע"ש). היא בוטה גזירה. מבוטה רובו המקפיד כדאמר (שם). אחר אחר לכולן. כלומר אין אחד לבולן שיהו לרופין מהרמן (לעיל נ:). אסור

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com